

Merijn de Boer

NESTVLIEDERS

verhalen

MEULENHOF

© 2011 Merijn de Boer en J.M. Meulenhoff bv, Amsterdam

Vormgeving omslag Roald Triebels

Vormgeving binnenwerk Steven Boland

Afbeelding voorzijde omslag Getty Images/Philippe Saint-Laudy

Photography

Foto achterzijde omslag Martijn de Vries

www.merijndeboer.nl

www.meulenhoff.nl

ISBN 978 90 290 8789 6 / NUR 303

Voor Sabrina

Inhoud

Overal leegte	9
Balthasar Tak	31
Luchtkasteel	103
Kraaien in de schoorsteen	173

Overal leegte

Een horror

Het complex was gebouwd in de vorm van een reusachtige dolfijn. Zolang je door de verlaten gangen liep of thuis in de woonkamer zat, merkte je daar gelukkig weinig van. Maar vanuit de lucht was het onmiskenbaar; de twee gebouwen stonden gebogen tegenover elkaar, waardoor in de ovale ruimte daartussen een dolfijn verscheen. Het noordelijke flatgebouw had in het midden een rugvinachtige inham, een binnenplaats waar je in kon lopen maar waar verder niets te doen was. Er grensde geen deur aan het pleintje en er was bijvoorbeeld geen speeltuintje zoals je die op dat soort plekken wel eens vindt. De flat aan de zuidzijde had een vergelijkbare binnenplaats, meer naar het westen, die iets dieper het gebouw in vrat. Dat was de borstvin. Als je naar binnen wilde, moest je via het grote plein dat op twee manieren te betreden was: door de snuit van de dolfijn die, als je er langer over nadacht, op een akelige manier in tweeën was getrokken, of helemaal aan de andere kant over het grasveld dat was aangelegd in de vorm van een staartvin. Een grote blunder van de architect was mijns inziens de fontein die niet zo ver van de zuidelijke binnenplaats gelegen was. Die spoot vierentwintig uur per dag water de lucht in, dat werd

opgevangen in een ronde vijver waarin weer allerlei metalen dolfijnen zwommen; van sommige zag je alleen hun vin boven water. Als je dicht bij de rand ging staan, kon je zien dat er onder die vin een ijzeren stang naar de bodem liep. Andere dolfijnen waren bezig met een eeuwige sprong door de lucht. Wat mij aan die fontein stoorde, was dat hij een oog moest voorstellen. Mogelijk wilde de architect met zijn bouwwerk het verdriet der dolfijnen aantonen, anders kan ik niet verklaren dat dat water niet uit het spuitgat maar uit het oog van de dolfijn spoot. Van de 767 appartementen werden er slechts negen bewoond.

Met hoge verwachtingen gebouwd, maar net op het verkeerde moment. Ik denk nog wel eens aan de investeerders.

In weerwil van de vrolijkheid die dolfijnen vaak wordt toegedicht, waren die paar bewoners niet bepaald levensgenieters. Ze waren allemaal alleenstaand en de meesten hadden een baan die hen verplichtte zo vroeg mogelijk op kantoor te verschijnen om het pas te verlaten als er geen daglicht meer te bekennen was. Ook in de zomer lukte het ze vaak om in het donker thuis te komen.

Mijn eigen appartement bevond zich ongeveer op de plek waar het spuitgat van de dolfijn had moeten zitten. De eerste maanden dat ik er woonde, was ik net als de anderen alleen thuis in het weekend en 's nachts, wanneer ik profiteerde van de vijf uur slaap die mijn werkgever me gunde. Ik wist toen nog niet eens dat er maar zo weinig appartementen bewoond waren. Maar toen ik eenmaal ontslagen was en als werkloos jurist mijn dagen moest zien te slijten met behulp van alle mooie spulletjes die ik voor mezelf had gekocht, begon ik me voor mijn medebewoners te interesseren. De meeste mensen hebben alleen belangstelling voor anderen wanneer die iets voor ze kunnen betekenen. Maar ook verveling kan een drijfveer zijn.

Op mijn eigen etage woonde verder niemand. Op de twee verdiepingen daarboven ook niet. Als je overdag door de gangen liep en je ging helemaal aan de westpunt van de gang staan, dan kon je te weten komen hoe lang geluid erover doet om driehonderd meter af te leggen. Ik riep iets, bijvoorbeeld ‘ik ben ziel-loo-oos!’, en *hoorde* vervolgens hoe die woorden alle lege kamers langsgingen om te botsen tegen precies zo’n glazen plaat als waartegen ik stond aangeleund. Ook stelde ik me voor dat je er uitstekend kon voetballen, ware het niet dat ik maar één werkloze vriend had, wat betekende dat we alleen landerig een bal naar elkaar konden gaan overschieten. En dat had ik in mijn jeugd al vaak genoeg gedaan.

Door mijn bezoeken aan het inpandige zwembad dat zich op -2 bevond, leerde ik de enige andere bewoner van ‘flat rugvin’ kennen. Net als ik was ze overdag gewoon thuis en om de een of andere reden – ik weet niet of ik me aan haar ritme aanpaste of andersom – trokken we allebei om half drie ’s middags onze baantjes in het zwembad. Omdat er verder niemand was, kon je elkaar moeilijk *niet* leren kennen. En zodoende vernam ik al op de dag nadat ik haar ontmoet had, dat Laura aura’s kon zien. Het was vanwege die ‘kwaliteit’ dat ze geld verdiende, want op aanvraag tekende ze persoonlijke mandala’s, in de kleuren die ze bij een klant had waargenomen. Met een kalligrafeerpen schreef ze eronder de naam van degene die zich wilde laten bedriegen, zodat er geen misverstand bestond over wie het betrof – waarna ze het gewrocht of liever gedrocht in een goedkoop lijstje deed en in ruil voor een tamelijk groot bedrag aan de geportretteerde overhandigde. Ze heeft geprobeerd om ook mij zo’n kunstwerk op te dringen, maar ik weigerde natuurlijk. Uitermate flauw was dat ze mijn kleuren niet wilde vertellen zolang ik geen mandala van haar kocht.

Laura toonde zich betrokken bij mijn situatie. ‘Hoe gaat het solliciteren?’ vroeg ze dagelijks. Waarop ik altijd goedmoedig lachend reageerde met een wegwerpgebaar. Een enkele keer kon ik vertellen dat ik was uitgenodigd voor een gesprek. Een paar dagen later vertelde ik dan dat het op niets was uitgelopen.

Laura droeg een badpak. Ik wist niet dat die nog gemaakt werden. Het was knalgeel en had vlak boven haar borsten een gouden ring die een cirkelvormig deel van haar huid liet zien. Hoofdhaar had ze niet, want dat vond ze te veel gedoe. Ze maakte zich überhaupt niet druk over haar uiterlijk. Als we met elkaar praatten, meestal allebei met onze ellebogen op de rand van het zwembad en onze lichamen wit en geel in het bleekblauwe water, keek ze me dusdanig indringend aan dat het me moeite kostte om zomaar iets te zeggen over een tenniswedstrijd of de kansen op een mooie zomerdag. Vaak vroeg ze, nadat ik haar een confidentie had gedaan: ‘Ja, maar weet je ook waaróm dat zo is, waaróm je dat deed?’ En dan verzon ik iets om ervan af te zijn, soms suggereerde ik dat het iets met mijn jeugd te maken had (waarover ik overigens weinig te vertellen had). Toen we op een zaterdag zo hingen te fluisteren terwijl druppels van mijn gezicht naar het zwembadrooster kropen, kwam Wolf binnenlopen. Hij droeg een zwemslip van het model dat in de jaren vijftig populair was: in wezen was het een ballenknijper, maar omdat er twee korte pijpen aan vastzaten, leek het op een compromis tussen een wijdvallende zwembroek en de speedo die alleen in bepaalde kringen wordt gedragen. Hij liet zich niet van de wijs brengen door onze aanwezigheid, groette niet eens en dook, nadat hij zijn handdoek op een stoel had neergelegd, gedecideerd het water in. Ik zag meteen dat Laura op hem gesteld was.